РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
9 У. 4477/18
Дана 06.02.2020. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и Јелене Тишма-Јовановић, чланова већа, са судским саветником Сандом Грујић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., кога заступа Драган Ђокић, адвокат из Београда, ул. Симе Игуманова бр.2, поднетој против туженог Републичког геодетског завода Београд, Булевар војводе Мишића број 39, ради поништаја решења 07-3 број: 952-02-23-2157/2017 од 12.02.2018. године, у правној ствари катастра, у нејавној седници већа, одржаној дана 06.02.2020. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Републичког геодетског завода Београд, 07-3 број: 952-02-23-2157/2017 од 12.02.2018. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Републички геодетски завод Београд, Булевар војводе Мишића број 39, да тужиоцу А.А. из ..., ул. ... бр. ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба А.А., овде тужиоца, изјављена против решења Службе за катастар непокретности Савски венац, број 952-02-6-283/2014 од 06.02.2017. године. Наведеним решењем одбацује се захтев тужиоца за упис права својине на стану површине ...м2, који се налази на последњем спрату – тавану породичне стамбене зграде у ул. ... бр. ..., постојеће на катастарској парцели број ... КО Савски венац, на основу одредби Закона о посебним условима за упис права својине на објектима изграђеним без грађевинске дозволе.

Тужбом поднетом Управном суду дана 16.03.2018. године тужилац оспорава законитост решења туженог органа наводећи да је првостепени орган решењем од 06.02.2017. године одбацио тужиочев захтев за упис права својине од 21.03.2014. године уз образложење да је по Закону о посебним условима за упис права својине на објектима изграђеним без грађевинске дозволе ("Службени гласник РС" бр.23/13 и 145/14), подношење захтева било дозвољено до 16.03.2014. године. Даље наводи да је у жалби указао органу на погрешно тумачење и примену члана 13. и 14. наведеног закона, односно да се чланом 14. основног закона ("Службени гласник РС" бр.23/13) прописује да рок важи до 31.12.2014. године, а да се чланом 2. Закона о изменама и допунама Закона о посебним условима за упис права својине на објектима изграђеним без грађевинске дозволе ("Службени гласник РС" бр.145/14) овај рок брише. Истиче да је пре потписивања уговора о купопродаји поднео захтев за легализацију дана 28.02.2014. године, што је и наведено у самом уговору, те сматра да надлежни орган ни у ком случају није требао да одбаци његов захтев. Са ових и других разлога ближе наведених у тужби предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи као и да обавеже туженог да тужиоцу накнади трошкове управног спора и то за састав тужбе износ од 36.000,00 динара.

Тужени орган у одговору на тужбу истиче неоснованост тужбених навода, остајући у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже суду да донесе пресуду којом се тужба одбија као неоснована.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења и стања у списима ове правне ствари, произлази да је тужилац дана 21.03.2014. године првостепеном органу поднео захтев за упис права својине на стану површине ...м2, који се налази на последњем спрату – тавану породичне стамбене зграде у ул. ... бр.... у Београду, постојеће на катастарској парцели број ... КО Савски венац, на основу Закона о посебним условима за упис права својине на објектима изграђеним без грађевинске дозволе. Првостепени орган је сходно одредби члана 126. став 4. Закона о државном премеру и катастру („Службени гласник РС", бр.72/09...96/15), захтев одбацио налазећи да се исти могао поднети у року од годину дана од дана ступања на снагу Закона о посебним условима за упис права својине на објектима изграђеним без грађевинске дозволе, односно до 16.03.2014. године, а у складу са чланом 13. Закона о посебним условима за упис права својине на објектима изграђеним без грађевинске дозволе ("Службени гласник РС", бр.31/14). У поступку по жалби тужени орган је нашао да је првостепени орган донео на закону засновано решење, али из других разлога, а не због оних који су у ожалбеном решењу наведени, па је применом члана 230. став 3. Закона о општем управном поступку, жалбу одбио и одлучио као у диспозитиву оспореног решења. Наиме, тужени орган сматра да првостепени орган није могао да донесе одлуку о основаности захтева тужиоца, јер иако је поступак започет

по ранијем закону којим се уређивала ова материја, Републички геодетски завод је током овог управног поступка ступањем на снагу Закона о озакоњењу објеката изгубио надлежност да даље одлучује у овом поступку. Поред тога тужени орган сматра да се, уколико је тачна тврдња тужиоца да није донета коначна одлука по захтеву за легализацију Сектора за подручје општине Стари град, Врачар, Савски венац и Звездара од 28.02.2014. године, првостепеним и другостепеним решењем ни на који начин не утиче на настављање поступка по захтеву за легализацију пред надлежним органом, али по одредбама Закона о озакоњењу објеката.

По налажењу Управног суда правилно је закључио тужени орган да првостепени орган није могао одбацити тужиочев захтев за упис права својине уз образложење да је исти неблаговремен, будући да је захтев поднет после ступања на снагу Закона о озакоњењу објеката („Службени гласник РС“, бр.96/15). Наиме, ступањем на снагу Закона о озакоњењу објеката престао је да важи Закон о посебним условима за упис права својине на објектима изграђеним без грађевинске дозволе („Службени гласник РС“, бр.25/13 і 145/14), па и надлежност првостепеног органа да одлучује у овом поступку. Код оваквог стања ствари суд налази да првостепени орган није могао донети никакву одлуку поводом предметног захтева, већ је требао да поступи на начин прописан у члану 56. став 4. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97, 31/2001 и "Службени гласник РС", бр. 30/2010), према коме кад орган поштом добије поднесак за чији пријем није надлежан, а несумњиво је који је орган надлежан за пријем, послаће поднесак без одлагања надлежном органу, односно суду и о томе ће обавестити странку. Ако орган који је добио поднесак не може да утврди који је орган надлежан за рад по поднеску, донеће без одлагања закључак којим ће одбацити поднесак због ненадлежности и закључак одмах доставити странци.

Како се из образложења решења види да је органу управе било несумњиво познато који је орган надлежан да одлучује по захтеву тужиоца, то је исти био дужан да без одлагања проследи захтев тужиоца надлежном органу и да о томе обавести странку.

Поступајући супротно наведеном првостепени орган је погрешно применивши материјално право повредио закон на штету тужиоца, а тужени орган је пропустио у поступку по жалби да отклони неправилности у раду првостепеног органа, чиме је и сам повредио закон на штету тужиоца.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је донео одлуку као у ставу првом диспозитива пресуде на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и вратио је предмет надлежном органу на поновно одлучивање, применом одредбе члана 42. став 1. истог закона. У поновном поступку тужени орган ће, поступајући по примедбама суда, у складу са чланом 69. истог закона, донети ново и на закону засновано решење.

Разматрајући захтев тужиоца да му тужени орган надокнади трошкове овог управног спора, суд је имао у виду да је тужилац имао трошкове у висини награде адвокату за састав тужбе које суд, сагласно тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, број 121/12), одређује у износу од 16.500,00 динара, па је одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде,

сагласно одредби члана 153. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11...87/18), а која се одредба у управном спору сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Трошкови за састав тужбе до траженог износа од 36.000,00 динара, односно за износ од 19.500,00 динара, нису признати, будући да ови трошкови нису опредељени према износу који адвокату припада по наведеној Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 06.02.2020. године, 9 У.4477/18

Записничар
Санда Грујић, с.р.

Председник већа – судија
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

JA